

Arrest

nr. 250 110 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ERNOUX *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U bent een moslim van soennitische stekking. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Naqraq, gelegen in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U doorliep alle twaalf jaren school en studeerde in 1392 (maart 2013/maart 2014) af. Daar u zakte voor het kankor toegangsexamen kon u niet verder studeren aan de universiteit. U legde vervolgens in 1392 het politie-examen af in Kabul, waarna u vervolgens in datzelfde jaar nog toetrad tot de Afghaanse nationale politie (Afghan National Police of ANP) in Kabul als soldaat. U volgde in de daaropvolgende jaren een cursus voor de bediening van een M16-wapen, waarna u in 1394 gepromoveerd werd tot satarman (sergeant).

Als sergeant nam u notities en schreef u dagelijks de job orders uit. Gedurende uw tewerkstelling bij de ANP was u gestationeerd in Kabul, waar u eveneens overnachtte. U keerde ongeveer een keer per maand terug naar uw familie en gezin in Naqraq. Op 1 asad 1398 (23 juli 2019) was u thuis voor een week verlof, waarna u terugkeerde naar uw werkplaats in Kabul. Een week later werd u door uw vader A.W. gebeld met de mededeling dat u zo snel mogelijk terug naar huis moest keren, wat u ook deed. Toen u thuiskwam vertelde uw familie u dat er twee personen van het Islamitisch Emiraat (taliban) naar het huis waren gekomen en naar u vroegen. Ze (de taliban) zei dat u ze moest helpen. U nam dit niet serieus en zei tegen uw familie dat zij dit niet serieus moesten nemen. U keerde hierop terug naar Kabul. Vijftien of zestien dagen later belde uw vader u opnieuw met de mededeling dat u terug naar huis moest komen. Wederom keerde u terug naar uw huis in Naqraq. Uw vader vertelde dat dezelfde twee personen opnieuw naar het huis waren gekomen, waarbij ze eveneens een dreigbrief afgaven. Diezelfde nacht kwam uw vader naar u toe en instrueerde u om uw gezin mee te nemen naar Kabul. De volgende dag verhuisde u met uw vrouw en twee kinderen naar het huis van uw schoonouders in Kabul. U keerde diezelfde dag eveneens terug naar uw werkplaats bij de ANP in Kabul, waar u uw collega's inlichtte over het feit dat u nu in Kabul woonde en een huurhuis zocht. Na vijf of zes dagen vond u een huurhuis in Qalai Chaman, eveneens onderdeel van de stad Kabul, waarna u met uw gezin naar het huurhuis verhuisde. U bleef toentertijd in dienst bij de ANP, en was steeds twee dagen en een nacht van huis. Toen u na de presidentiële verkiezingen op uw dienstplaats verbleef, kreeg u op 8 mizan 1398 (30 september 2019) telefoon van uw vrouw met de boodschap dat u naar huis moest komen. U keerde naar huis, waar uw vrouw u een tweede dreigbrief van de taliban overhandigde met de boodschap dat ze uw schuiladres in Kabul hadden achterhaald. U bracht hierop uw vrouw en kinderen naar het huis van uw schoonouders en contacteerde vervolgens uw vader. Uw vader adviseerde u uw telefoon uit te schakelen en geen contact op te nemen met het politiestation. Uw vader kwam de volgende dag naar Kabul waar hij uw documenten ophaalde en terugkeerde naar huis. Twaalf of dertien dagen later informeerde uw vader u om uw bagage voor te bereiden en dat hij naar Kabul zou komen. U stuurde uw vrouw uit om nieuwe kleren voor u te gaan kopen. Diezelfde dag arriveerde uw vader terug in Kabul, waarna hij u de volgende ochtend naar de luchthaven van Kabul bracht. U verliet Afghanistan in oktober 2019. U reisde vervolgens per vliegtuig naar Istanbul, Turkije, waar u twee nachten verbleef. Twee dagen later vloog u van Istanbul naar Oekraïne en reisde u vanuit Kiev, over land verder via Slovaakse, Tsjechië en Duitsland naar België waar u op 28 oktober 2019 toe kwam. U diende twee dagen later, op 30 oktober 2019, een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de volgende documenten neer: uw originele bankkaart, een originele biometrische kaart, een kopie van uw ANP badge, een originele politieregistratiekaart, uw originele nieuwe ANP kaart, een originele studentenkaart, een origineel opleidingscertificaat, twee originele dreigbrieven van de taliban, uw originele schooldocumenten, uw originele taskara, twaalf originele foto's aangaande uw tewerkstelling bij de ANP en de originele briefomslag.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielrelaas aan te reiken.

Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat het door u geschetste profiel als voormalig Afghaanse politiesergeant niet van die aard is dat kan geconcludeerd worden dat u een verhoogd risico op vervolging dient te koesteren. Uw profiel als politiesergeant bij de Afghan National Police (ANP) volstaat bijgevolg op zich niet voor de toekenning van internationale bescherming. U haalt zelf aan een laag gerankte persoon te zijn geweest en aldus geen bijzondere hoge rang te hebben bekleed binnen de ANP. U verklaart bijkomstig dat u zich, met uitzondering van de periode van de verkiezingen, niet buiten uw werkplaats begaf in Kabul stad (CGVS, p.14-15). U had geen actieve rol bij gerichte gevechtsmissies tegen opstandelingengroepen en uw rol was voornamelijk beperkt tot het schrijven van de dagelijkse job orders, zoals u verklaart (CGVS, p.14). Uw tewerkstelling bij de ANP staaft u op de zetel van het CGVS met het voorleggen van uw bankkaart, twee politiebadges, een biometrische kaart, een politieregistratiekaart, een studentenbadge voor een politie cursus, een opleidingscertificaat (zie map documenten – documenten 1-7), alsook een twaalftal foto's genomen tijdens uw tewerkstelling bij de ANP (zie map documenten – document 11). Het CGVS wijst er hierbij op dat deze documenten louter een bevestiging zijn dat u tewerkgesteld was bij de ANP, een element dat heden niet ter discussie staat, maar geenszins de vaststelling aantonen dat u een bijzonder hoge rang bekleedde en/of actief deelnam aan gevechtsmissies tegen vijandelijke organisaties. De door u voorgelegde foto's hebben daarbij allen betrekking op een door u gevolgde cursus over het omgaan met een M-16 wapen alsook een computercursus, en kunnen evenmin een ander licht werpen op bovenstaande vaststelling (CGVS, p.25).

Het CGVS benadrukt hierbij dat ondanks het gegeven dat een profiel als politieambtenaar bij de ANP in specifieke gevallen een bepaald risico met zich mee kan brengen, de ernst van dit risico echter varieert naargelang de specifieke kenmerken van het profiel en de activiteiten van de persoon in kwestie, alsook van de welbepaalde context waarin deze zich bevindt. In casu moet worden vastgesteld dat u zich op blote veronderstellingen baseert wat betreft een (potentiële) vervolging door de taliban omwille van uw activiteiten bij de ANP. Ten aanzien van uw ingeroepen moeilijkheden met de taliban, dient namelijk aangestipt te worden dat deze niet kunnen overtuigen wegens diverse onaannemelijkheden in uw verklaringen. Zo verklaart u dat u in Kabul een week na uw verlof thuis, met name in uw dorp Naqraq in asad 1398 (23 juli – 22 augustus 2019), door uw vader werd opgebeld om terug naar huis te komen. Toen u thuis toekwam lichtte uw vader u in dat twee personen van de taliban uw huis hadden bezocht en naar u vroegen (CGVS, p.27). Uw verklaring dat u uw vader aangaf dat hij deze bedreiging niet serieus moest nemen is allerm minst opmerkelijk te noemen, des te meer daar u als politieambtenaar terdege op de hoogte bent van de taliban en haar activiteiten (CGVS, p.27). Wanneer u op deze opvallende vaststelling gewezen wordt door het CGVS tijdens uw persoonlijk onderhoud, veegt u deze simpelweg van tafel door te verklaren dat er tijdens uw dienst niets van hetzelfde gebeurde en dat andere mensen jullie goede mensen vonden, maar bent u geenszins in staat uit te klaren om welke reden u een bedreiging van de taliban niet ernstig nam (CGVS, p.29). Daarbij dient er te worden opgemerkt dat wanneer u bevraagd wordt over de personen van de taliban die naar uw huis kwamen u niet in staat bent meer informatie te verschaffen, wat moeilijk in overeenstemming te brengen is met uw ingeroepen vrees (CGVS, p.28). Uw verklaringen komen derhalve niet doorleefd over, en u brengt de geloofwaardigheid aangaande uw asielmotieven ernstig in diskrediet.

Het CGVS wijst erop dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat u, daar u beweert heden internationale bescherming te behoeven naar aanleiding van bedreigingen vanwege de taliban, zich terdege tracht te informeren over uw belagers. Ten overvloede wijst het CGVS erop dat uw verklaring dat u noch uw familie enige moeite namen om achter de identiteit te komen van uw vermeende belagers nefast is voor de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Uw ongeïnteresseerde houding relateert uw vrees jegens de taliban voorts op ernstige wijze (CGVS, p.29). De vaststelling dat u het CGVS niet de minste informatie kan verschaffen over uw vermeende belagers klemt des te meer daar er redelijkerwijze kan worden verwacht dat iemand die zelf werkzaam is als politiesergeant al het mogelijke in het werk stelt om alle relevante informatie over zijn belagers te vergaren, in casu quod non.

Uw vrees jegens de taliban wordt verder gerelativeerd door de vaststelling dat uw vader u tot tweemaal toe gevraagd heeft om vanuit Kabul terug te keren naar uw dorp, wetende dat de taliban naar u opzoek was, en u beide keren hier gehoor aan gaf (CGVS, p.27, 29). De vaststelling dat zowel u als uw vader het veilig genoeg achtte dat u zich niet enkel verplaatste van Kabul naar uw dorp terwijl u gezocht werd door de taliban maar tevens thuis bleef overnachten, doet ernstig afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen moeilijkheden met de taliban. Waar u uw relaas vervolgt met de verklaring dat uw huis een tweede keer bezocht werd door de taliban, waarbij uw vader geslagen werd en er tevens een dreigbrief werd afgegeven, wijst het CGVS er opnieuw op dat u, aangaande dit tweede incident, wederom niet in staat bent informatie te verschaffen over deze belagers, daar u niet verder komt dan te stellen dat het om dezelfde personen ging (CGVS, p.27). U verstrekt geen andere informatie. Uw verklaringen blijven dan ook louter blote beweringen.

Ten aanzien van de dreigbrief die de taliban aan uw vader gaf bij hun tweede bezoek merkt het CGVS het volgende op. Gelet op uw verklaringen dat het eerste bezoek van de taliban plaatsvond een week na uw terugkeer uit verlof, zijnde van 1 asad tot ongeveer 8 asad 1398 (23 juli – 30 juli 2019), kan er worden vastgesteld dat het eerste bezoek van de taliban plaatsvond op ongeveer 15 asad 1398 (6 augustus 2019). Daar u eveneens verklaart dat het tweede bezoek een vijftien à zestiental dagen na het eerste bezoek plaatsvond kan er, naar analogie van uw verklaringen, worden vastgesteld dat de eerste dreigbrief zou zijn afgeleverd rond 30 asad 1398 (21 augustus 2019). Uw verklaringen stroken derhalve niet met de datering op de door u voorgelegde dreigbrief, daar deze gedateerd is op 29 Muharram 1440 wat overeenkomt met 10 oktober 2018 in de gregoriaanse kalender (zie map documenten – document 9). De vaststelling dat deze vermeende dreigbrief ongeveer een jaar voor de start van uw problemen is gedateerd, maakt dat er ernstige twijfels rijzen aangaande de authenticiteit van deze dreigbrief. Bovendien doet deze incoherentie afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Het CGVS merkt tevens op dat documenten hoe dan ook een slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Uit aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninfo' – bron 1) blijkt bovendien dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn.

Voorts verklaart u dat u na dit tweede bezoek van de taliban op vraag van uw vader naar Kabul verhuisde, waar u, na een initieel verblijf van vijf of zes dagen bij uw schoonmoeder in Kabul, met uw gezin naar een huurhuis in Kabul verhuisde (CGVS, p.27). U verklaart hierbij dat u op 8 mizan 1398 (30 september 2019) op uw dienstplaats gebeld werd door uw echtgenote met de vraag om terug naar huis te komen, waarna ze u meedeelde dat er een dreigbrief was afgeleverd (CGVS, p.28). Het CGVS wijst erop dat u aangaande dit incident evenmin informatie verstrekt over de taliban die het op u gemunt hadden, waardoor uw verklaringen wederom niet doorleefd overkomen. Uw lacunaire verklaringen bevestigen bovenstaande vaststelling dat uw verklaringen bedrieglijk zijn (zie supra).

In navolging van bovenstaande vaststelling, benadrukt het CGVS dat het zeer opmerkelijk is dat u zich ten tijde van deze vermeende problemen met de taliban steeds veilig genoeg achtte om u stelselmatig te verplaatsen van Kabul naar uw dorp Naqraq, alsook binnen Kabul tussen uw huis en uw dienstplaats. U relateert uw vrees jegens de taliban hiermee op ernstige wijze. Uw vrees jegens de taliban wordt verder gerelativeerd door uw verklaring dat u, nadat u met uw gezin terug verhuisde naar het huis van uw schoonmoeder, uw echtgenote buitenshuis stuurde om nieuwe kleren te kopen voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.28). Dit klemt des te meer daar u verklaarde dat u, na de ontdekking van uw schuiladres in Kabul door de taliban, uw gezin verplaatste naar het huis van uw schoonmoeder. De verklaring dat u uw gezin in veiligheid bracht is geenszins in overeenstemming te brengen met uw gedrag dat u uw vrouw vervolgens buitenshuis stuurde om kleren voor u te bekomen.

Waar u verklaart dat u uw werkgever, de ANP, niet heeft ingelicht over uw moeilijkheden met de taliban omdat u dan zou zijn gevangen genomen wijst het CGVS erop dat deze verklaring evenmin kan overtuigen (CGVS, p.30). U bent immers geenszins in staat uit te klaren of te duiden om welke reden de ANP u zou vervolgen omwille van moeilijkheden met de taliban. Gelet op de positie van de ANP, als Afghaanse overheidsorganisatie, in de strijd tegen de taliban, alsook uw jarenlange dienst bij de ANP is het niet aannemelijk dat zij u niet alleen geen enkele ondersteuning zouden bieden, maar u daarentegen zelfs zouden opsluiten (CGVS, p.30). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u zich hierbij bedient van loutere beweringen en hypothesen die niet in concreto worden gestaafd door enig (begin van) bewijs en u derhalve op geen enkele wijze in staat bent om uw potentiële problemen met de (leiding van de) ANP op een geloofwaardige en overtuigende wijze voor te stellen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot de overige door u neergelegde documenten. U legde ter staving van uw nationaliteit en identiteit tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS uw originele taskara, alsook een schoolcertificaat voor. Daar deze documenten slechts een indicatie van uw nationaliteit en identiteit vormen, bevestigen ze geenszins uw verklaringen omtrent uw asielmotieven en kunnen zij derhalve bovenstaande vaststelling geenszins op positieve wijze ombuigen.

De vaststelling dat u manifest faalt in het afleggen van coherente en consistente verklaringen aangaande cruciale elementen in uw asielrelaas, bevestigt dat uw vermeende problemen met de taliban bedrieglijk zijn. U bent dan ook geenszins in staat uw persoonlijke vrees jegens de taliban op een overtuigende en geloofwaardige wijze te schetsen. Uw ongeloofwaardige verklaringen volstaan dan ook niet om in uw hoofde te besluiten tot toekenning van de vluchtelingenstatus.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld.

EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus 'Afghanistan: Security situation in Kabul City' van 8 april 2020**, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20200408.pdf) en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-74, beschikbaar https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers (261 doden en 1.302 gewonden) ingevolge voornamelijk zelfmoord- en complexe aanslagen en gerichte moorden. Dit is een daling met 16% t.o.v. het jaar 2018 en wijst op een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers als gevolg van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. In de stad Kabul is er in het laatste kwartaal van 2019 een daling van het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder in de eerste maanden van 2020.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. De aanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. In vergelijking met voorgaande jaren betreft een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings', met minder burgerslachtoffers als gevolg. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Wat ISKP betreft, moet worden vastgesteld dat haar capaciteit om aanslagen te plegen in de stad in 2019 als gevolg van de inspanningen van de veiligheidsdiensten verminderd is, waardoor er een afname was van aan IS gerelateerde incidenten en hieruit resulterende burgerslachtoffers. Daarnaast is er toename van crimineel geweld in de stad (o.a. diefstal en ontvoering).

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, is er sinds het laatste kwartaal van 2019 opnieuw een significante daling in het aantal aanslagen. Deze trend zet zich verder begin 2020. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. In zoverre u zou aanvoeren dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul omdat u vreest dat u vervolgt zou worden door de taliban, al dan niet omwille van uw voormalig profiel als politiesergeant van de ANP moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Dit element maakte reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. U bent immers een fysiek gezonde man met een hoge scholingsgraad, die gelet op uw leeftijd en eerdere arbeidsactiviteiten over mogelijkheden beschikt om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. U heeft daarbovenop het middelbare onderwijs volledig doorlopen en afgewerkt (CGVS, p.21, 25; zie map documenten – document 10).

Gezien u gedurende zes jaren in de stad Kabul gewerkt heeft, en er ook met uw gezin gewoond heeft kan er van uitgegaan worden dat u een goede kennis heeft van deze stad en dat er een mogelijkheid bestaat voor u om, rekening houdend met uw profiel van hooggeschoolde gezonde jongeman, een duurzaam leven op te bouwen voor uzelf in Kabul. Bovendien heeft u een netwerk in de stad Kabul. Uw echtgenote, kinderen alsook uw schoonmoeder en schoonbroer verblijven immers in Kabul (CGVS, p.9, 11). Uw schoonbroer is tevens taxichauffeur van beroep.

Daar u al meermaals heeft samengewoond met uw schoonfamilie kan er eveneens worden vastgesteld dat u goede familiale banden onderhoudt met de familie van uw echtgenote (CGVS, p.27-28). Ook kan er geconcludeerd worden dat u een sociaal netwerk opgebouwd hebt in de stad of de regio via uw werkzaamheden voor de ANP. Zes jaren tewerkstelling levert vriendschappen, kennissen en contacten op, waarvan er zich zeker en vast ook in Kabul bevinden. U komt bijgevolg niet geïsoleerd in die stad terecht.

U was verder in staat uw reis naar Europa te financieren, wat duidt op de nodige financiële draagkracht van uw netwerk (CGVS, p.25). Ook uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door naar Europa te reizen en zich hier in een vreemde gemeenschap te vestigen, is een troef voor een hervestiging in de stad. Er dienen zich geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Kabul zou kunnen vestigen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig man een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelt u dat u indien u terugkeert gedood zult worden (CGVS, p.31). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in het eerste middel aan: *"Schending van artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering; Schending van de zorgvuldigheidsplicht"*.

Volgens verzoeker werden de voorgelegde dreigbrieven verkeerd vertaald door verweerder, *"waardoor het volledige asielrelaas van de verzoeker in een verkeerd daglicht wordt geplaatst"*.

In een tweede middel voert verzoeker aan: *"Schending van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1 D van de het Vluchtelingenverdrag (Genève 1951); Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Hij stelt: *"Verzoeker heeft een gegronde vrees om vervolgd te worden door de Taliban. Als voormalig Afghaans politiesergeant bij de Afghan National Police (ANP) was de verzoeker een gewild doelwit voor de Taliban. Na twee dreigbrieven van de Taliban zag verzoeker geen andere optie dan te vluchten. Omwille van deze bedreiging moet verzoeker erkend worden als vluchteling."*

In een derde middel voert verzoeker aan: *"Schending van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet; Schending van artikel 3 E.V.R.M.; Schending van de materiële motiveringsplicht"*.

Verzoeker meent recht te hebben *"op subsidiaire bescherming aangezien hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet"*.

In een vierde middel voert verzoeker aan: *"Schending van artikel 1A van de Conventie van Genève (1951); Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet; Schending van artikel 3 EVRM; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Hij laat dienaangaande gelden: *"Gezien de huidige corona-pandemie is het voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar Afghanistan. Onvoldoende gezondheidszorg maakt het onmogelijk om de nodige veiligheidsmaatregelen te nemen. Een terugkeer van verzoeker zou hem blootstellen aan een onmenselijke en vernederende behandeling, aangezien hij een groot risico op besmetting zouden lopen. Eenmaal geïnfecteerd, zou verzoeker geen toegang hebben tot de nodige gezondheidszorg."*

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker informatie over de coronapandemie in Afghanistan (stukken 3-7, 10-12), de dreigbrieven van het Islamitisch Emiraat met nieuwe vertaling (stukken 8-9), landeninformatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan (stukken 13-16, 22), de notities van het persoonlijk onderhoud (stuk 17), artikelen over incidenten waarbij politieagenten het slachtoffer werden (stukken 18-20) en een arrest van 8 mei 2018 van de Raad (stuk 21).

2.3. Bij aanvullende nota, op 8 februari 2021 toegekomen op de Raad, voegt verweerder landeninformatie over de veiligheidssituatie in Afghanistan:

- “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2020;
- “EASO Country Guidance Note: Afghanistan” van december 2020;
- “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation” van september 2020.

2.4. Bij aanvullende nota van 12 februari 2021 voegt verzoeker:

- opdrachtbrieven waarin verzoeker wordt opgeroepen “als lid van de directie opsporing misdaden” (stukken 23-28, 38);
- een “enveloppe Afghan Post, verstuurd op 22 december 2020” (stuk 29);
- verslagen van opdrachten van verzoeker (stukken 30-31, 33);
- een “foto van verzoeker met buit en onderschepping op 1 januari 2019” (stuk 32);
- een “foto van ontplofte dienstvoertuig van verzoeker” (stuk 34);
- foto van verzoeker in zijn uniform (stuk 35);
- stukken met betrekking tot de dood van zijn collega F. (stukken 39-40);
- medische documenten van zijn moeder (stuk 36);
- landeninformatie over “de precaire veiligheidssituatie in Afghanistan” en aanvallen in Kaboel gericht tegen de ANP (stukken 41-44);
- een foto van zijn zoon die in het ziekenhuis zou zijn opgenomen voor ondervoeding.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Omwille van de onderlinge verwevenheid worden de aangevoerde middelen samen behandeld.

4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Wat zijn werkzaamheden als politiesergeant bij de ANP betreft, merkt de Raad samen met verweerder op dat dit profiel op zich niet volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor

vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Hoewel uit de informatie in het administratief dossier, evenals de informatie geciteerd door verzoeker (stukken 18-20), blijkt dat leden van de ANP geviseerd kunnen worden door Anti-Government Elements (AGE's), zoals de taliban, volgt uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 immers dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt.

6. *In casu* treedt de Raad, na kennisname van het dossier, verweerder bij waar die de aangehaalde problemen van verzoeker niet aannemelijk acht, omdat:

- hij verklaarde zelf dat hij een lage rang had bij de ANP, dat hij zich, met uitzondering van de periode van de verkiezingen, niet buiten zijn werkplaats begaf in Kabul stad (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 14-15), dat hij geen actieve rol had bij gerichte gevechtsmisaties tegen opstandelingengroepen en dat zijn takenpakket voornamelijk beperkt was tot het schrijven van de dagelijkse joborders (notities, p. 14);
- hij geheel onwetend bleek over de personen van de taliban die hem tot drie keer toe bedreigden en hij moest toegeven dat noch hij noch zijn familie zich hierover enigszins geïnformeerd hebben (notities, p. 27, 29);
- hij kennelijk niet bezorgd was om zijn veiligheid gezien hij telkens terugreisde naar zijn dorp Naqraq hoewel de taliban hem daar al was komen zoeken (notities, p. 27, 29), gezien hij zich sinds het begin van de problemen ook nog in Kaboel verplaatste en gezien hij zijn echtgenote vlak voor zijn vlucht nog buitenshuis stuurde om kleren te kopen (notities, p. 28);
- hij zijn werkgever, de ANP, nooit inlichtte over zijn problemen met de taliban en hij hiervoor geen logische uitleg kon geven (notities, p. 30);
- de voorgelegde dreigbrieven weinig bewijskracht hebben omdat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn.

De bij aanvullende nota neergelegde foto van verzoeker in zijn uniform (stuk 35) kan hoogstens aantonen dat verzoeker voor de ANP werkzaam was, maar zegt niets over zijn profiel en werkzaamheden bij de politie.

7. Wat zijn werkzaamheden bij de ANP betreft, voegt verzoeker bij aanvullende nota opdrachtbrieven waarin hij wordt opgeroepen "*als lid van de directie opsporing misdaden*" (stukken 23-28, 38), verslagen van opdrachten van verzoeker (stuk 30-31, 33) en een "*foto van verzoeker met buit en onderschepping op 1 januari 2019*" (stuk 32).

De taken die verzoeker als sergeant in deze stukken toebedeeld krijgt - lokale controleposten opzetten en bemannen, personen identificeren, arrestaties uitvoeren, patrouilleren - stroken geenszins met de door hem afgelegde verklaringen over zijn werk. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf verzoeker ondubbelzinnig te kennen dat hij als sergeant "*geen buiten job*" had (notities, p. 14), dat hij behalve het schrijven van orders geen andere activiteiten had (notities, p. 15), dat hij instond voor de uitwisseling van aanvragen (notities, p. 15) en dat hij "*niet naar buiten [ging]*" (notities, p. 15). Hij verklaarde uitdrukkelijk dat hij slechts op drie momenten buiten een rol had: "*tijdens de presidentiële verkiezingen werd ik aangesteld, en de jirga mediation en dus was ik daar gestationeerd, en tijdens de parlementaire verkiezingen was ik ook buiten. Dit waren de 3 momenten dat ik buiten een rol had.*" (notities, p. 15).

Waar stuk 28 inderdaad melding maakt van het beveiliging van een stembureau, gaan stukken 23-25 en 38 over het opsporen en arresteren van dieven en overvallers in een wijk in Kaboel, stuk 30 over de arrestatie van een bepaalde misdadiger, stuk 31 over een verdachte auto die werd gecontroleerd (waarvan de "*buit*" te zien is op foto, stuk 32) en stuk 33 over een patrouilledienst in Kaboel waarbij verzoeker zijn auto uitleende en deze tot ontploffing kwam.

Deze stukken kunnen dan ook bezwaarlijk verzoekers relaas dienstig ondersteunen aangezien verzoeker hierover nooit sprak bij het Commissariaat-generaal en, meer nog, ontkende als sergeant zulke taken te hebben gehad. In die zin herhaalt de Raad dat valse Afghaanse documenten omwille van de hoge graad van corruptie gemakkelijk (tegen betaling) te verkrijgen zijn.

Uit de bij aanvullende nota neergelegde "*foto van ontplofte dienstvoertuig van verzoeker*" (stuk 34) kan de context van de schade aan het voertuig niet blijken.

De stukken met betrekking tot de dood van zijn collega F. (stukken 39-40) hebben geen betrekking op verzoeker en kunnen zijn beweerde problemen dan ook niet staven.

De bij aanvullende nota neergelegde *“enveloppe Afghan Post, verstuurd op 22 december 2020”* (stuk 29) kan hoogstens aantonen dat verzoeker post ontving vanuit Afghanistan, maar bevat geen aanwijzingen over de inhoud ervan, laat staan over de bewijswaarde van de eventuele opgestuurde stukken.

8. Dat verzoeker omwille van de medische problemen van zijn zoon *“meerdere malen naar huis kwam op het moment dat hij door zijn familie gebeld werd”*, zoals wordt aangebracht in het verzoekschrift, strookt niet met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud.

Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf hij aan dat hij na het eerste telefoontje van zijn vader dacht dat het omwille van de hartproblemen van zijn moeder was dat hij meteen naar huis moest komen (notities, p. 27, 29). Van deze medische problemen van zijn moeder legt verzoeker documenten neer (stuk 36) bij aanvullende nota.

Hoe dan ook is het geenszins logisch dat verzoekers vader, enerzijds, al vanaf de eerste bedreiging zou hebben gevreesd dat het leven van zijn zoon in gevaar was in Naqraq, doch, anderzijds, hem meermaals vraagt terug te komen naar het dorp, zonder dan nog te mee te geven dat de taliban hem is komen zoeken (en verzoeker aldus dacht dat het om de medische problemen van zijn zoon dan wel zijn moeder ging) zodat verzoeker de nodige veiligheidsvoorzorgen kon nemen tijdens zijn reis. Evenmin is het aannemelijk dat verzoeker weer afzakte naar zijn dorp, om eender welke reden, eens hij wist dat zijn leven daar in gevaar was.

9. Volgens verzoeker werden de voorgelegde dreigbrieven verkeerd vertaald door verweerder, *“waardoor het volledige asielrelaas van de verzoeker in een verkeerd daglicht wordt geplaatst”*. Hij vroeg een nieuwe vertaling aan, deze vertaling gebeurde door een beëdigd vertaler en werd gelegaliseerd door de rechtbank. Uit de vertaling die verzoeker heeft bekomen (stukken 8-9) zou blijken *“dat er inderdaad een foutieve vertaling is gebeurd. De ene dreigbrief draagt de datum 23/08/2019, 21/12/1440 Islamitische kalender, en de tweede dreigbrief draagt de datum 29/09/2019, 29/01/1441 Islamitische kalender.”*. Verzoeker klaagt aan dat *“op het moment dat de verwerende partij op de hoogte was van de data vermeld op de dreigbrieven, de verzoeker evenmin de kans [kreeg] om hierop te reageren. Had de verwerende partij de verzoeker wel geconfronteerd met deze opmerkelijke tegenstrijdigheid, dan had de verzoeker al eerder kunnen toelichten dat de data hoogstwaarschijnlijk foutief werden vertaald.”*. Hij citeert dienaangaande uit het arrest nr. 203 659 van 8 mei 2018 van de Raad (stuk 21).

De vertaling van de dreigbrieven in het administratief dossier vermelden de data *“29/1/1441”* en *“29/12/1440”* (Islamitische kalender). Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de datum *“29 Muharram 1440”* omgerekend heeft tot de Gregoriaanse kalender, welke een samenstelling van beide data lijkt te zijn. De vertaling van de dreigbrieven die bij het verzoekschrift gevoegd wordt, bevat de data *“21/12/1440”* en *“29/01/1441”* (Islamitische kalender) en worden omgerekend tot *“23/08/2019”* en *“29/09/2019”* (Gregoriaanse kalender).

De Raad stelt dan ook vast dat het niet zozeer een verkeerde vertaling dan wel een omrekening van een verkeerde datum door verweerder betreft. Hoe dan ook kan de Raad verzoeker volgen waar die meent dat deze motivering niet kan worden weerhouden.

10. Wat betreft de aangevoerde *“Schending van artikel 1A van de Conventie van Genève (1951); Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet; Schending van artikel 3 EVRM; Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* citeert verzoeker uit de bijgevoegde stukken 3-7 en 10-12 over de coronapandemie in Afghanistan. Hij is van oordeel dat *“een terugkeer van verzoeker hem [zou] blootstellen aan een onmenselijke en vernederende behandeling”*.

De Raad stelt vast dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is.

11. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de

commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

12. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

13. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

14. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, motiveert verweerder in de bestreden beslissing, zoals geciteerd in voorstaand punt 1, omstandig.

In een aanvullende nota stelt verweerder dienaangaande als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan houdt het CGVS rekening met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van december 2020.

[...]

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten.

In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation - september 2020, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cavs.be/>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekende partij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Wat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief betreft, dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij kan van haar redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich in de stad Kabul vestigt. Verweerder verwijst dienaangaande naar de motieven uiteengezet in de bestreden beslissing."

Verzoeker meent recht te hebben op subsidiaire bescherming aangezien hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. In het verzoekschrift en in de aanvullende nota wordt geciteerd uit landeninformatie (stukken 13-16, 22, 41) over de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar en het district Surkhrod, maar verzoeker gaat hiermee voorbij aan (en gaat ook niet in op) het veilig en redelijk intern vluchtalternatief waarover hij beschikt in Kaboel. De bij aanvullende nota gevoegde internetartikelen over veiligheidsincidenten in Kaboel (stukken 42-44) en de foto van een kind, waarvan verzoeker beweert dat het zijn zoon is, in een ziekenhuisbed (stuk 37), kunnen evenmin aantonen dat verzoeker zich, gelet op zijn persoonlijke omstandigheden, niet zou kunnen (her)vestigen in Kaboel, waar hij reeds jarenlang zonder (geloofwaardige) problemen heeft gewoond en gewerkt.

De Raad neemt de motivering van verweerder in de bestreden beslissing en aanvullende nota over inzake het voorhanden zijnde intern vestigingsalternatief in Kaboel in hoofde van verzoeker.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

15. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. X en X, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS